

ახალი ნაკალი

საქართველოს მე-15-ე სტრიქონზე
უფროსი მამულის მფლობელი

კვირა 9 მარტი,

№ 13

1919 წ.

გაზეთი ამოვიტყვ გამოვა კვირაში ორჯერ — კვირებით და სუთმებით.

მიიღება ხელის მოწერა 1919 წლისათვის

„ახალი ნაკალი“-ზე

გაზეთი გადის ფორმით გამოვა კვირაში ორჯერ —
კვირებით და სუთმებით.

გაზეთის ფასი:

ერთი თვით 7 მან., ცალკე ნომერი 1 მან.

დაკვეთა შეიძლება წლიურად. მიიღება განცხადება.

ხელის მოწერა მიიღება გაზეთის კანტარაში სასახლის ქ. № 5,
ქართული კლუბის შენობა. ყოფილ სახლად. კავშირის ოთახში.
იქვე შეიძლება მდივნის ნახვა დღის 8—9 საათამდე და
საღამოს 6—8-მდე.

კვირას, მარტის 9

ჩვენ პარტიულ კლუბში მუშტაიდის ქ. № 15.

შესდგება პარტიის წევრთა საერთო კრება,
რომელზედაც მოხსენიებას წაიკითხავს

ამხ. აღ. წერეთელი

თბილისი 9 მარტი 1919 წ.

უკანასკნელი ცნობე-
ბის მიხედვით მოს-
კოვში კომუნისტთა
საერთაშორისო ყრი-
ლობა დაწყებულია.

ყრილობაზე გარდა ველიკორუსეთი-
სა მისულან წარმომადგენლები აეს-
ტრის, ვენგრიის, გერმანიის, შვე-
ციის შემარცხენ სოციალ დემოკრა-
ტიების, ამერიკის, ნორვეგიის, ლა-
ტივიების, ბელგარუსების, ლიტვის,
ესტონების და სომხების, ბოლო სა-
თათბირო ხმით ქართველთა, ოსმალი-
თა, ტურქესტანის, შვეიცარიის, ინ-
გლისის, საფრანგეთის, აღდგენილ-
ნის, სპარსეთის, ჩინეთის და კორე-
ის წარმომადგენლები ჩვენ არ ვიცით,
რემდენათ გამოხატავს ესა თუ ის
წარმომადგენელი თვისი ქვეყნის
მუშათა კლასის სურვილებს, ან არი-
ან თუ არა, განსაკუთრებით უკანა-
სკნელნი გარკვეული მანდატით აღ-
ჭურვილნი, მაგრამ ერთი რამ კი
პირდაპირ უნდა ითქვას, თვით ამ
კონფერენციის მოწვევა, უმეტესად,
დიდი გამოჩვენება, რომელიც წი-
ლად ხვდით ბოლშევიკებს. დღევან-
დელ პირობებში, როდესაც სამე-
დრო-სასიცოცხლო ბრძოლა სწარ-
მოებს რევოლუციისა და რეაქციის
შორის, ამ ყრილობის შეკრება თვალ-
საჩინო მოვლენაა საერთაშორისო
ცხოვრებაში. კონფერენციის თავის
უშთავრეს მიზნად დაუსახავს მესამე
ინტერნაციონალის შექმნა და საერთა-
შორის პროლეტარიატის შეკავშირე-
ბით პროგრამა მაქსიმუმი დაუყონე-
მდე ცხოვრებაში გატარება. რუ-

სეთის ბოლშევიკების მესვეური ლე-
ნინი დიდ იმედს გამოსთქვამს, რომ
კონფერენციის წევრები მალე მოეს-
წრებიან საბჭოთა საერთაშორისო
რესპუბლიკას. საერთოდ ყრილო-
ბაზე დებულების გადმოცემით ისეთი
სულიერი განწყობილება ყოფილა,
რომ წევრებს ღრმა რწმენა გამოუთ-
ქვამთ პროლეტარიატის დიქტატუ-
რის ახლო მომავალში საბოლოო გა-
მარჯვებისა. ყრილობას ერთხმად მი-
უღია კომუნისტური ინტერნაციო-
ნალის მანიფესტო. თვით ეს მანი-
ფესტი დებუშას არ გადმოუცია, მა-
გრამ წინდაწინ შეიძლება ითქვას,
რომ იგი ბოლშევიკების ჩვეულებ-
რივი ენით იქნება დაწერილი.

მისასაღმებელია ყოველგვარა ცდა
ქეშპირი ინტერნაციონალის აღო-
რძინებისა და მსოფლიოს მშრომელ-
თა გაერთიანებისა, მაგრამ ეს სანუ-
კვარი მოვლენა არა ღამაში სიტყვ-
ებითა და მოწოდებით განხორციელ-
დება, არამედ თითოეული ერის
მშრომელთა მასის თვით გაცნობი-
ერებისა და საკუთარი თაოსნობის
გამოჩინებით. ყველა ის, ვინც გა-
ნისრავს მხოლოდ განკუთვნილ ხაზ-
ზე ავგოს შენობა საერთაშორისო
ძმობისა, ხასტიად დამარცხდება და
თვის დამარცხებასთან ერთად დიდთ
ავენებს ინტერნაციონალის განხორ-
ციელების იდეას. ჩვენ ღრმად
გვჯერა, რომ საერთაშორისო პრო-
ლეტარიატის გათავისუფლება მხო-
ლოდ მის შეკავშირებაზე და მოკი-
დებული, მაგრამ ვფიქრობთ ეს შე-
კავშირება არ უნდა იყოს ცალმხრი-
ვი, არამედ იგი საესკნათ უნდა გა-

მოხატავდეს ორგანიზაციულად მო-
წყობილ მუშათა კლასის სულისკვე-
თებას. წინააღმდეგ შემთხვევაში ცა-
ლმხრივობას დიდად შეუძლია აე-
ნოს მუშათა კლასის საბოლოო
ემანციპაციას. საქართველოს შემარ-
ცხენ სოც. დედ. მამულისა პარ-
ტიის ურევად სჯერა, რომ მალე
წაიშლება ზოგიერთი უთანხმოება
და გაუგებრობა მშრომელთა შორის
და საერთო ენის გამონახვით და
მოქმედების შეთანხმებით საბოლოო
მოძიებებს იგი სრულ გამარჯვებას.

რას ვემსახურებით.

(გაგრძელება *)

სამწუხაროდ ჩვენდა რედაქციამ მის-
გან დამოუკიდებელი მიზეზების გამო
დღემდის ვერ მოახერხა ისე მოეწყო
გაზეთის კორექტურული შეცდომე-
ბის გასწორება, რომ შესაძლებელი
გამდარიყო მათი თავიდან აცდნა.
ჩვენი ორი წერილიც, განსაკუთრე-
ბით მეორე ისეთი შეცდომებით დაი-
ბეჭდა, ბევრი ადგილი ისე არეული,
რომ უმეტესად მკითხველს გაუჭირ-
დება ზოგჯერ ჩვენი აზრის გარკვევა.
საჭიროა თუა მეორე წერილიც საესე-
ბით ხელობა დაბეჭდვა. მაგრამ ვინა-
იდან ეს მოუხერხებელია სხვა და სხვა
გარემოების გამო, ვსთხოვთ მკით-
ხველბს ზოგიერთი შესწორება მა-
ინც შეიტანონ მეორე წერილში.

წერილის პირველ სვეტზე ქვევით
მე-17-ე სტრიქონზე სწერია:

გუფი და სუფი გაშრომდადში
უნდა იყოს:

სუფი და გუფი მშრომელადში
წერილის მეორე სვეტის მე-4-ე და მე-

5-ე სტრიქონებზე (ზევიდან)
ზო ზოგათ უადრესად კამატაქისტ
უნდა იყოს;

ზოგათ უადრესად კამატაქისტურ
იმავ სვეტის მე-15-ე სტრიქონზე (ზევ.)
და გინდა სოციალურსტურა
უნდა იყოს:

და სოციალისტურა
იმავ სვეტის მე-23-ე სტრიქ. (ქვევ.)
არც ფასავა მედრის წინაშე
უნდა იყოს:

არც შავად მტრის წინაშე
იმავ სვეტის მე-22-ე სტრიქ. (ქვევ.)
და როდესაც მეტრის
უნდა იყოს:

და როდესაც მეტრის
იქვე მე-18-ე სტრიქონზე (ქვევიდან)
ანტიური სიმამრით განაგრძობდა
უნდა იყოს:

ანტიური სიმამრით განაგრძობდა.
იქვე მე-15-ე სტრიქონზე (ქვევიდან)
მოამბეს დადების
უნდა იყოს:

მოამბეს დადების
მესამე სვეტის მეორე სტრიქ. (ქვევ.)
მ მოდიტაფერა
უნდა იყოს:

რომ მოდიტაფერა
მეოთხე სვეტის მეორე სტრიქ. (ზევ.)
შეცვალე საუკუნის
უნდა იყოს:

შეცვალე საუკუნის.
იქვე მე-15-ე სტრიქონზე (ქვევიდან)
ა) ცნობებს ამჟამად ვიღებთ ბროკაუ-
ზისა და ჟერონის ენციკლოპედიური ლექ-
სიკონიდან წიგ. 31

იქვე მე-15-ე სტრიქონზე (ზევიდან)
სუფ სხვა მხრივ
უნდა იყოს:

სუფ სხვა მხრივ მიამართა
ჩვენ ესტეტი, რომ მეცხრამეტე

საუკუნეში დიდი დემოკრატიული მო-
ძრაობაში სწარმოებდა და რომ ზმი-
რად რადიკალური ბურჟუაზია მშრო-
მელ ხალხთან ერთად იცავდა სახელ-
მწიფოებრივი წყობილების ხალხოს-
ნურ ნიადაგზე აგებას. მაგრამ მას
შემდეგ, რაც ზოგიერთ ქვეყნებში
გარკვეულად ჩამოყალიბდა სოციალისტუ-
რი მოძინარება და განსაკუთრებით მას
შედეგ, რაც ამ მოძრაობამ რამდენიმე
მანგ საერთაშორისო ხასიათი მიიღო,
ბურჟუაზია შეტრიალდა, შეერთა ახა-
ლი სიფრთხის წინაშე და თუერთის მე-2
მხრივ სობრძეულად მოეშვა და მეორე
მხრივ თვისებურ მოსმტრეტელობას გა-
სდია და „შეშვრთებულა“ მოდიტაფერის
წარმოება დაიწყო.

რასაკვირველია, მიუხედავად ამისა
სოციალისტთა რაზმები თანდათან
გაიზარდნ და დიდ ძალად გახდნ კა-
პობრიობის ცხოვრებაში. მაგრამ აქ-
ვე უნდა აღვნიშნოთ ის გარემოებაც,
რომ დაწყებული პოლიტიკური ბრძო-
ლა მაინც ერთ უმთავრეს მიზნად და-
რჩა ზოგიერთ ძლიერი სოციალის-
ტური პარტიებისათვის და სხედში-
ფოს პარტიის ხელში ჩაგდებათ ცატატე-
ბულ ხშირად უხდებოდათ იმვე შემარ-
თებელი დე მშვიდობიანი პ დიტაფერის
წარმოება. და ეს უნდა ითქვას განსა-
კუთრებით იმ ქვეყნებზე, სადაც სო-
ციალისტურმა პარტიებმა დასტოვეს
სარევოლუციო გზა და რეფორმის-
ტულ ნიადაგზე შესდგნ.

გადავლოთ მოკლეთ თვალი სო-
ციალისტური პარტიების წარმოშო-
ბისა და განვითარების ისტორიას.
ჩვენ არ შეგვხვბით დიდ სოციალურ
რეფორმების სენსიონის (1760-1825)
ფურთეს (1772—1837) და რუსდის
1771—1858) მოღვაწეობას, რომე-
ლთაც მიუხედავად მრავალი განსხე-
ვებისა ერთი რომ მაინც აერთებდათ,
სახელდობრ, რწმენა ადამიანს გონ-
ების სიდიდისა; ისინი ფიქრობდნ,
საქიროა ადამიანთა დამოკიდებულე-
ბის ახალი, რაც შეიძლება უსრულე-
ნი სიტემის შემოღება და არსებულ
საზოგადოებაში ქალაქებისა თუ სანი-
მუშო დაწესებულებათა საშუალებით
მისი გაგრცელება, რომ საესებით შე-
იცვალოს ცხოვრების ფორმები. ჩვენ
ამჟამად სულ სხვა რამ გვაინტერესებ.
ჩვენ გვინდა სრულიად მოკლედ გა-
ვითვალისწინოთ სოციალისტურთ
ჯგუფების ისტორია.

პირველი, 1836 წელს*), სამშო-
ბლოდან ლტოლილმა გერმანელმა
პარიზში დაარსეს საიდუმლო საზოგა-
დოება „სამართლიანთა კავშირი“, რომე-
ლიც რამდენიმე ხნის შემდეგ გადა-
ტანილ იქნა ლონდონში. საზოგადო-
ება მიზნად ისახავდა სოციალისმის
დასამყარებლად საერთაშორისო სო-
ციალური რევოლუციის მოწყობას.
საზოგადოების უმთავრესი სულის ჩამ-
ბ) ცნობებს ამჟამად ვიღებთ ბროკაუ-
ზისა და ჟერონის ენციკლოპედიური ლექ-
სიკონიდან წიგ. 31

დგმელნი იყვნენ მესათე—მოლოლი,
მკერავი—გუკარიუსი და ხხვ.

საზოგადოებას თვისი განყოფილე-
ბები ჰქონდა საფრანგეთში, ბელგია-
ში, შვეიცარიაში და გერმანიაში. სა-
ზოგადოების მესვეური ღრმად იყვენ
დარწმუნებული თვისი საქმის სიდი-
დეში და წმინდა რევოლუციური
გზის არჩევის ესწრაფოდნ. 1847 წელს
ლონდონში შესდგა ამ საზოგადოების
განყოფილებათა კონგრესი, რომელმაც
თვისი სახელწოდება ასე შესცვალა:
„კომუნისტების კავშირი“ ახალი კავში-
რის პირველი მუშლი შემდგეს ამოა-
ბდა: „ბურჟუაზიის დამხობა, პრო-
ლეტარიატის გაბატონება, კლასთა
შორის განსხევაებაზე დამყარებული
ძველი სამოქალაქო საზოგადოების
მოსპობა, და დაარსება ახალი საზო-
გადოებისა, სადაც აღარ იქნება კლა-
სები და კერძო საკუთრება.“ ამას
ისახავდა მიზნად „კომუნისტთა კავ-
შირი“ კავშირი ასე უნდა მოწყობი-
ლიყო: სხვა და სხვა ქვეყანაში უნდა
დაარსებულიყო პატარა კომუნისტური
წრეები, რომელიც შემდეგ ერთ ფე-
დერაციას შექმნიდნ. 1847 წლის
პრისტონობისთვეში ლონდონში შეს-
დგა ამ კავშირის მეორე კონგრესი,
რომელმაც თვისი პროგრამად აღიარა
მარქსისა და ენგელსის მიერ შემუშო-
ვებული „კომუნისტურთ პარტიის მა-
ნიფესტი“ როგორც მკითხველბმა აღ-
ბათ უკვე იცან, ამავ კონგრესზე
მოხდა დევიზის შეცვლა. წინედ „სა-
მართლიანთა კავშირის“ დევიზი იყო:
„ყველა ადამიანი—ძმები ირანს“, ამ
კონგრესზე ეს დევიზი შემდეგი მო-
წოდებით შეიცვალა: „პროლეტარებს
ყველა ქვეყნისა შეერთდით!“ მანიფეს-
ტი ხაზგასმით აღნიშნავდა, რომ სო-
ციალური რეფორმების მოხდენა მხო-
ლოდ პროლეტარების საქმეა. დადგე-
ბა ღრმად, როდესაც პროლეტარიატი
თვისი კლასობრივი შემცენების გან-
ვითარებასთან ერთად ხელში ჩაიგ-
დებს ძალა-უფლებას და „ისარგებ-
ლებს თვისი ძალით, რომ ბურჟუა-
ზიას ჩამოართვას მთელი კაპიტალი-
რომ ყველა საწარმოო იარაღი გა-
დასცეს სახელმწიფოს, ე. ი. პრო-
ლეტარიატს, რომელიც ძალა-უფლე-
ბაც იქნება განმტკიცებული და რომ
რაც შეიძლება მალე განავითაროს
საწარმოო ძალები“ მანიფესტის „ფე-
ტორებს ამ მიზნის განხორციელება
ზოგიერთ განვითარებულ ქვეყანაში
შემდეგი საშუალებით წარმოუდგე-
ნათ: 1) მიწის საკუთრების ესპრო-
პრიაცია და მიწის რენტის სახელმ-
წიფოს სასარგებლოდ მიმართვა, 2)
შემოსავლის კვალობაზე ძლიერად
განვითარებული პროგრესული გადა-
სახადები, 3) მექანიკური უფლე-
ბის მოსპობა, 4) ყველა ემიგრანტი-
სა და მემობილეთა ქონების კონფის-
კაცია, 5) კრედიტის ცენტრალიზა-
ცია სახელმწიფოს ხელში სახელმწი-
ფო კაპიტალითა და მონოპოლიის
უფლებით აღჭურვილ ნაციონალური
ბანკის შემწეობით.

6) ცენტრალიზაცია სახელმწიფოს
ხელში ვად ზედის საითო საშუალო

ბისა, 7) ფაბრიკებისა და სხვა საწარმოთა თარიღთა გადგენა და საერთო გეგმით მიწის დამუშავების გაუმჯობესება, 8) საყოველთაო საგანმანათლებლო მუშაობა, დაარსება მწარმოებელ რაზმების, განსაკუთრებით მიწის მეურნეობისათვის... ასეთი უნდა იყოს მათი აზრით, ის ზომები, რომლებსაც მოწინავე ქვეყნებმა უნდა მიმართონ დიდი ტრანსფორმაციის ცხოვრებაში გატარებისათვის. რასაკვირველია, ჩვენ შეგვიძლია, ამ აზრს ჩვენის თვალთახედვით კრიტიკა გაუკეთოთ, მაგრამ ამჟამად ჩვენ ეს არ გვინტერესებს. საგულისხმოა მხოლოდ ის გარემოება, რომ იქ, სადაც პროლეტარიატის ხელშია სახელმწიფოებრივი ძალა-უფლება, ამ რეცესიის მიხედვით ასეთ ქვეყანაში ხსენებული გარკვეული გზით უნდა მიდინდეს ცხოვრების მსვლელობა. რუსეთში ბოლშევიკებმა დაიწყეს, თუ წარმოიდგინებ, რომ ძალა-უფლება პროლეტარიატის ხელშია, შეუდგენ კიდევ აღნიშნული რეცესიებიდან ზოგიერთი საშუალების ცხოვრებაში გატარებას, და, როდესაც ბევრი ბოლშევიკებს უკიჟინებს, რომ მათ საესე-ბით დაივიწყეს მირქის მოღვაწეობა. ჩვენ ვფიქრობთ ეს საყვედური უსაფუძვლოა. ჩვენის აზრით აქ მიზეზი სულ სხვაა და ამ მიზეზზე ჩვენ თავის აღგონებებზე გვქვენბა საუბარი.

მეცხრამეტე საუკუნის მესამე წლებში ლასალმა ზედგდენით გერმანიაში, კანსაკუთრებით კი პრუსიაში დაარსდა „მუშათა საერთო ქვეყნის“. ლასალი იყო ძლიერი ორატორი დიდი გავლენა ჰქონდა ხალხის მასაზე, იგი ეუბნებოდა მუშებს, რომ დიდ შეცდომას ჩადიან, როდესაც პოლიტიკას გულგრილად ეტყვიან და რომ მათი პირველი მიზანი უნდა იყოს საყოველთაო და თანასწორი საარჩევნო უფლებისათვის ბრძოლა, რომლის მეშვეობითაც შეიძლება სახელმწიფოებრივი ცხოვრებაზე დიდი გავლენის მოხდენა. 1863 წელს ლეპციგში თავი მოიყარეს რეინის და საქსონიის მუშათა ცენტრების დემუტატებს, ლასალი არ ჩვეულ იქნა მუშათა კავშირის პრეზიდენტად ნ წლებით. მაგრამ ლასალი მალე მოკლულ იქნა და ამ კავშირის სათანადო მოწყობა ვერ მოხერხდა. აღსანიშნავია რომ ლასალი, რომელიც აგრეთვე დათანხმებდა ეკონომისტ რიკარდს ზელფასის რკინის კანონს და ლუბლანის შრომის სახელმწიფოებრივი ორგანიზაციის აზრს, ღრმად იყო დარწმუნებული, რომ სახელმწიფო იძულებული იქნება უეჭველად დაეხმაროს მუშებს, თუ ისინი მოიპოვებენ თავისი რიცხვის შესაფერ ხმას გერმანიის რეისტრასა და ლანტანგეში. ხოლო ეს რომ განხორციელდეს, ამ აზრით უნდა ლასალს გერმანიის მუშათა საერთო კავშირის დაარსება. ერთი სიტყვით, აქ ჩვენ გარკვეულ გეგმასთან გვაქვს საქმე: უნდა შევავსოთ მუშები, მოიპოვონ საყოველთაო თანასწორი საარჩევნო უფლება და ვინაიდან იგინი მცხერებლების 97 პრ. შეადგენენ, დიდი იქნება მათი ხმა და მასმასამე მათი გავლენაც სახელმწიფოს ცხოვრებაზე მაშინ სახელმწიფო მუშათა სასარგებლოდ გადაწყვეტს საკითხებს. იი, გზა, რომელმაც შემდეგში თანდათან ვიწრო ხასიათი მიიღო და პოლიტიკური ძალა-უფლების ხელში ჩაგდების უდიდესმა მისწრაფებამ სავსებით დაივიწყება მისი ძირითადი და უმთავრესი საკითხი: შრომის საპროლოო გათავისუფლება, ჩადგან პროლოუი და მაცდურია პოლიტიკური საბრძოლო, რომელიმეც არა ერთსა და ორ სოციალისტს დაუწყო „შეთანხმებითი“ მოქმედება.

(შემდეგი იქნება)

ანანაპისტი.

ჩვენი მომავალი.

ჩვენი პარტიის დანაშნულება უარესად პრაქტიკულ მოქმედებაში უნდა გამოიხატებოდეს. ჩვენი უმთავრესი მოვალეობაა შევქმნათ მშრომელთა გათავისუფლებული, კლასობრივი თვით შემეცნებით აღჭურვილი და თვით მოქმედებას მიჩვეული ორგანიზაციები. თუ შრომის საპროლოო განთავისუფლება, მომავალი ბრწყინვალე დროპროგრესის სრული ემანსიპაციისა პართალე უბრალო სიტყვები არ არის და იგი შედეგი იქნება. არა მოვლენათა ფატალისტური მსვლელობისა, არამედ ადამიანის საზიარინი, შეგნებული მოქმედებისა, რომელიც ერთის მხრივ ანგარიშს უწყევს გარემოცულ ობიექტიურ პირობებს, ხოლო მეორეს მხრივ უმთავრესს მიზნის სასარგებლოდ მიმართავს მათ, ექვი არ არის. ჩვენი უპირველესი მოვალეობაა, გავაღრმავოთ და გავაძლიეროთ მშრომელთა წრეებში თვით შემეცნება და ამ თვითშეგნებაზე დამყნათ და დეფიუქნოთ დაუშრეტელი მისწრაფება არსებული ცხოვრების ფორმათა საპროლოო გარდაქმნისა. სადაც პროგრესათა უმრავლესობა მხოლოდ სხვისი ნების აღმასრულებელია და მხოლოდ შეუგნებლად ანბორციულებს ვისიმე კარნახს, აქ შეუძლებელია ადგილი ექნეს ნამდვილ თანასწორობას და თვისუფლებას; რადგან იერარქიული დამოკიდებულება ასეთ წრეში მარადის ცოცხლობს და ცხადია მასმასამე, რომ იქ არც დაკვიდრდება ადამიანთა შორის სანუკვარი განწყობილება. ჩვენის ღრმარწმენით, თუ ყოვლად მიუღებელი საზიარაბი ის ძალმოპოვება, რომლითაც ძველი კერპების მსახური ხალხს მონუდარ თავს ახვევენ მათვის მიუღებელ დაბალ ზრახვებს, მიზანშეწონილი და სამართლიანი არ არის იმ პართა თუ ჯგუფების მოქმედება, რომლებიც საშუალებასაც არ ზოგვენ ზვიდან. გარედან მიაღებინოს ადამიანთ თვისა. თუ გნებავთ, უარესად მალაო ცნებებიც ასეთ მოქმედებას ჯერ ასტორიაში ის შედეგი არ მოუტანია, რომელსაც მოვლოდენ მისი მაწამოებდენი. პირიქით, ჩვენ ვიცით, რომ ასეთმა დიკტატურულმა მოქმედებამ სულ საწინაღმდეგო მოვლენა გამოიწვია და რამდენიმე წლით შეაჩერა დიდი გამათავისუფლებელი მოძრაობა, ამისაიუ-ლიტრაციო მაგალითებს მრავლად ვიპოვით ისტორიაში.

ეს გარემოება არ უნდა დაივიწყოს ყველა იმ ჯგუფმა, რომელსაც მიზნად დაუსახავს ხალხის უანგარო სამსახური, თუ ის ძველი ტრადიციის მიხედვით შეეცდება, რომ თვისი დღეის აღმასრულებლად გაიხადოს უსულო ელემენტები, ცხადია იგი შეიძლება ეწიოს თვის მიზანს მხოლოდ იმ მხრივ, რომ შექმნას თვისი მეუფება, მაგრამ ვერასოდეს შექმნის ბედნიერსა და თავისუფალ საზოგადოებას. ჩვენთვის ყოვლად დასაგმობია ისეთი მდგომარეობა, როდესაც განთავისუფლებული ადამიანი მოქალაქე და თანამშრომელი კი არ არის თუ გინდ უარესად სოციალისტური წესწყობილები, არამედ მხოლოდ საცოდავი ქვეშევრდობა, რომლისათვისაც სხვებმა უმეტესად „ქველმოქმედებისა და კეთილ განწყობილების“ ხალხს ზრუნავს და ბატონობს და იგინი, როგორც ყრმა ბატონო-ფლოვანა მადლიერის თვალებით მისჩერებია თვის მსხენლსა და მწყალობელს. არასოდეს! ასეთი დამოკიდებულება, ეს დაწვევლილი საკითხი პურისა და ხანახანობისა, რომელიც თავისებურად წიამაყენა რუსეთის მწერლის დისტოვესკის დიაგნოზიკულმა შემოქმედებამ დიდი ანკვიზორის პართა, არის ის კაობი, რომელიც გათხილ და საშუალოდ

უნდა მოხოს გათვითცნობიერებულმა და თავისუფლები პროპოთეოსის ცეცხლით აღგზნებულმა მშრომელმა ხალხმა.

ჩვენი პარტია მცირე-რიცხოვანია და ეს ასეც უნდა მომხდარიყო. ჩვენი ჯგუფის მიერ გადადგმული ნაბიჯი, რომლის პირველი მიზანია თავი გათავისუფლოს სხვთა ოპეკუნობისა და მხრუნელობისაგან და თვით მიეტეს ცხოვრების ახალ ფორმათა შემოქმედებას, ექვი არ არის ეს ნაბიჯი მალე სხვებისათვისაც შეიქნება აუცილებელი და გაიზრდება ის ლაშქარი, რომელიც დიდი გარდაქმნის მედგარი დამცველია და ეს ლაშქარი, შეგნებული საერთაშორისო პროლეტარიატის რაზმებთან, არის ის უძლეველი ბეე, რომლის მაგარ მკლავებზე დაიშხრება ძველი მონობა და აიგება ახალი ტაძარი ადამიანის სრული ემანსიპაციისა.

ჩვენ ვთქვით, რომ ჩვენ უნდა დავუკრდნოთ მხოლოდ მშრომელთა ჯგუფებს. მაგრამ ვინ არიან ეს შრომის წილები?

ამაზე შემდეგ.

ალ წერეთელი

წითელი გარეშეაქი.

კბილთა ღრტენა და რისხვა გულისა მოისმის იმათ ბანაკიდან, ვინც ვერ შეურიგდა ჩვენი პარტიის გამოცდას, მის გაჩენას, მის პოლიტიკურ ასპარეზზე გამოსვლას... ლოდიკური.

ეს ასეც უნდა მომხდარიყო, დღეს მუშათა საკითხის მიუხეჩების მომენტი, დღეს, ბევრს უნდა შეიძინოს სახელი და ქება დიდი, დღეს მუშათა კლასმა აშკარად უნდა იცნოს მტერი და მოყვარე, მან უნდა გაარჩიოს თვითი შვიისგან, მან უნდა სთქვას თავისი გადამწყვეტი სიტყვა, ვისთან უნდა იყოს დღემდის მუშათა კლასის ძალას იყენებდენ როგორც, ნიდაგეს საკუთარი განდიდების, საკუთარი ბედნიერების, საკუთარი უზრუნველყოფისა, მაშვრალთა პარტია, სწორედ ამან გამოაფხიზლა, მან კარგათ განსჯერტა ეს ცბიერი ლანდი, მან ბევრჯერ იგემა ამ ვერაგ აქტივიზმისგან გამასხარეება საკუთარი თავის და მან, როგორც პოლიტიკური მოაზროვნე, რათ შეაყვეს „დიდებულთა სურვილებს“... ბოლოს და ბოლოს უნდა ეკითხოთ რას გვაძლევს ჩვენ მუშებს ისინი, ვინც ყოველთვის გვეფიქრობდა „მოქმენი ვართ, თქვენთვის მოვკვდებით თქვენზედვე მგლოვარყო“... აბა გაუშინჯოთ კბილები ამ დაპირებებს, ვინ და რას ხაზით განახორციელა იგი, სად და რა ადგილს მონობის ჯაჭვთა საღრტებთან დაიხსნეს მათ მუშათა კლასი და მიანიქეს მუშათა კლასს ქეშმარიტი და უტყუარი განთავისუფლება? ვინ შედება ბარიკატები საკუთარი სისხლით? ვინ გასწირა თავნი თვისი მოყვასთათვის? ვისი წყალობით „სოცხლობენ და ნუგეზობენ, ისინი ვისაც „პოლენდები“, ამაყად დაუტრებენ ბიჭე მუშათა დაბაწრულ ფურცლებს! დიხ მუშათა კლასმა უსაზღვრო ნდობით შემოსა ისინი და ამით კი ყოველ და სამუდამოთ ხელი კრეს და უღალატეს მას... ჩვენ ვლაპარაკობთ ნათლად და გარკვევით, მუშათა კლასი დღესაც იგივე მონაა თუ არა? დღესაც მისი კლავება ტყვედ ქმნილი არიან თუ არა? და ისინი, ვისიც მტერი იმედი ქონდა მუშათა კლასს, დღეს გაცილებით მტე ბიუროკრატული პორტირებით შეიბურენ, ვიდრე ეს მუშათა კლასს სწამდა და გვანა.

რაც ხვით ვსთქვით და ვახსენეთ, ეს რომ ფაქტია, ამას გარკვევით და ნათლად ამაზს პროლეტარიატი და უღარიბები გლეხობა ყველგან საცა, კი მისწყდა რევოლიუციის ქარიშხალი და მის ბუდნად ამოგლიჯა მუშები წველიდისა... რუსის

მუშები ყველაზე უწინარესი პიონერები არიან ამ მხრივ! დღევანდელი სოციალური მოძრაობის შინაარსი ამ ძირ დამალ და უსიკოცლო ბიუროკრატისმის წინააღმდეგ მოქმედება... მაგრამ ჩვენ უნდა ფიზიკლად ვადვენოთ თვლი საერთაშორისო პროლეტარულ ქარტახლს და ქართველმა მუშებმა უეჭველად თვისი სიტყვა უნდა სთქვან სამწუხაროდ ჯერ ჩვენს საქმესა და მოქმედებას ამ მხრივ მტად მკრთალი ნათელი აშუქებს და ჩვენი ვალდებულება ისეთი უნდა იყოს, რომ პრესაში თუ ხალხში ვაწარმოვოთ საშინელი ბრძოლა ყველა იმ მოვლენათა წინააღმდეგ, რომელიც ჩვენზე უფრო ადრე ევროპის მუშათა კლასმა უარყო და ჩვენ მაინც თავზე გვახვევენ და მივიღოთ ის რაც ჩვენმა ტანჯვა და დევნილმა ძმებმა ქეშმარიტებად იცნეს.

როგორია დღეს ქართველ მუშათა კლასი მდგომარეობა, ჩვენ თითქოს არსებითად არ უჭერთ მხარს მსოფლიო გლეხთა და პროლეტარიატის გლეხთ თითქოს აღიზიანებს და აწველებს კიდევ მარწყინვალე შეტეება პროლეტარებს მოწინააღმდეგე ბანაკებთან. ზოგნი ამას ხსნიან იმით, რომ ჩვენ განსაკუთრებულ ეროვნულ დაბეჩავების ხანაში ვართ და აძულებული ვარ, თვით გამოარკვევისთვის გამოვეთხოვთ მსოფლიო მუშათა კლასს, ხოლო მეორენი ამბობენ, რომ ეს სრულიად ბუნებრივია, ჩვენ რაც შეიძლება უნდა დავიცვოდ მხოლოდ და მხოლოდ საქართველოს საკითხით დავამყოფილდეთ და ხელი ავიღოთ კლასიურ ბრძოლაზე—ერთით კი ცხადია, როგორც პირველნი ისე მეორენი გაუბრძან მუშათა კლასის საკითხის არსებითად გადაჭრას და მის ყოველგვარად სრულ ყოფას ამიტომაც პირველიცა და მეორენიც მოსწყდენ ევროპის მუშათა კლასის მედგარ, სამკდრო სასიკოცხლო მუშურფორნტებს, რას ვამბობთ ჩვენ მაშვრალეები, მუშათა კლასის პარტია, მუშათა წრიდან გამოული ხალხი? ისინი ვინც ითუელ წლებით მხოლოდ ქარხნების მაღალ საგომებთან პირის პირ ვუტყუროდით მრავალ სხვა ერის ხელ-კავიან პროლეტარებს, რომელნიც ერთად ვეწვეოდით ქაანწყვეტას ყველა დემოკრატიულ ძალებთან? პასუხი გარკვეული და ცხადია,—მუშათა კლასი არ-არის განყენებული რაიმე, იგი არ არის მარტო აღმასრულებელი ძალა, იგი უნდა იყოს აგრეთვე შემოქმედიც და როდესაც „ვილაკები“ ეუბნებიან, შენ ბრმა ხარ, უცოდინარი, გაუნათლებელი, შენ არაფრის გაკეთება არ შეგიძლია და სამუდამო მონათ უნდა დარჩე! ჩვენი პასუხი როგორი უნდა იყოს! ამას აქ ისეთი მწვანელობა აქვს, როგორიც თვითონ მუშებს, ყველა ერის შემოქმედებით არსებობაში და ამიტომაც ჩვენ მუშათა კლასს მიემართავთ და ვეუბნებით: შენ ტანჯულო ძმაო! იცან შენი თავი, ფიზიკლად შეხვდი მოსულ უბედურებას, ყური დაუდგე ევროპის ქუხილს, აქ შენი ძმები, მეგობრები და თანამშრომელნი ფოლადის ქურებთან უფლებებისთვის იხოცებიან, შენი ვალია გამოეხმარე მათ და რევოლიუციის წითელი დროშა საფრთხისგან იხსნა?.. ამგვარად ჩვენი, მაშვრალთა პარტიისთვის გარკვეული გეზი მოქმედების გეზი ბრძოლისა, ჩვენი პარტია შემადგენლობით, აზროვნებით, იდეალით და მოქმედებითაც მუშურია და მის დროშასთან ახლავან და იყვენ მხოლოდ და მხოლოდ ღარიბი გლეხობა და პროლეტარი მუშებისა, რასაც ვამბობთ და ვქადაგებთ ჩვენ მუშურია და როდესაც ვინმე კრიტიკას გავგიკეთებთ უეჭველად გარუშქავ

მუშის უნდა შეიქმნას მუშათა საკითხისათვის, რომელიც საკითხი არ სდგას მუშათა საკითხთან და თუკი, ხანდისხან მას აყენებს, როგორც საფუხურს, სახელის, განდიდების და პოპულიარობის, ჩვენ კი მუშები ვიბრძვით მხოლოდ და მხოლოდ იმისთვის, რომ, ფარულსა და ვრცელ ქვეყანაზე, სადაც ჩვენი აკეთებენ ყველაფერს, სადაც ჩვენი ხელებით საზრდობა მთელი კაცობრიობა უეჭველად მოგვეცეს სიკოცხლისა და არსებობის უფლება და ამ დროს ვინც ჩვენთან, მუშებთან, არ სდგას იგი ჩვენ მტრებთანაა და ლოდიკური ამათ ვებრძვიოთ. ამ მიზნებისთვის დაიწყო ბრძოლა მაშვრალთა პარტიამ და ცხადია ამ დროშის ქვეშე დაეცემა მისი უკანასკნელი ჯარისკაცი. ობლები ვართ ჩვენ, მაგრამ სიძლიერე იდეალის, მისი ერთობა მუშათა კლასთან უეჭველად შეგვეძლო. მაშვრებს ჩემოლიუციის დასაცავად. ამ იმედით ავაფრიალოთ ჩვენი ალაგი და დღე მისი მტრები და ორგულნი ბრწოდენ...

ს. კოლხიძე.

პარტიის ნაკლი და ჩვენი გავლენის მიზესი

გავრძელება

პირველ წერილში განვიხილეთ ის პირობები, რომელშიდაც წარმოიშვა პარტია სოციალისტ-დემოკრატიისა და ის დეწლი, რომელიც მიწის საკითხის განვითარებაში მიუძღვის პარტიას.

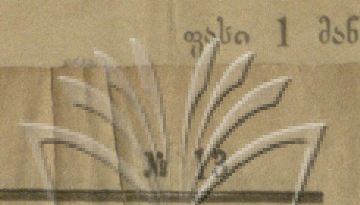
ჩვენ დავამტკიცეთ, რომ ს. ფ. შამის სოციალიზაცია წამოაყენა პროგრამულათ ცხრას ოთხში; გლეხობა კი გაეცნო პარტიას ცხრას ხუთიდან დიდ რევოლიუციამდე უმთავრესად თავად-აზნაურებით, რითაც დასამარაბა მიწის სოციალიზაცია საქართველოში.

არა ნაკლები სისუსტე და დაუდევრობა გამოიჩინა პარტიამ მუშათა ორგანიზაციების დაარსებასა და მათი სიკოცხლის გამოჩენაში.

ჩვენი მუშათა საკითხი წინ წამოაყენა სოციალ დემოკრატია იმე, რომ ყველა პოლიტიკური და ეკონომიური საკითხი იწყებოდა მუშათა კითხვით და თავდებოდა მუშათა საკითხით, ამ მოვლენას ანგარიში არ გაუწია ს. ფედერალისტების პარტიამ, და მუშათა გაზეთ „ზვირთის“ გამოსვლამდენ პრაგამის თანხმად ეროვნული საკითხი ვერ დაუკავშირა კლასობრივ პრინციპს. ის სოციალიზმ-დემოკრატიზმი რომელიც პირველად საუფუძელათ დაედგა პარტიის პროგრამას, დიდად განსხვავდებოდა მარქსისმასგან, უფრო მტე მწიშენელობას აკუთვნებდა მუშათა სარევოლიუციო ორგანიზაციებს ვიდრე მარქსისტებს. მაგრამ შემდეგ იმდენად დაივიწყდა პარტიის ხელმძღვანელთა მით მუშათა საკითხი რომ დღესაც რომელ სოციალისტ-დემოკრატიც გნებავთ კითხეთ, რას ნიშნავს მუშათა მოძრაობისთვის სოციალიზმ-დემოკრატიზმი, იგივე მარქსიზმი, ესე რული, თუ რაიმე განსხვავებულ მიზნარეობას წარმომაადგენს სოციალიზმ-დემოკრატიზმი.

მუშათა საკითხის ბუნდოვანობას უფრო წინ უსწრებს პრაქტიკული დაუდევრობა. ვის არ წაუყიფხავს ცხრას თოთხმეტე სოციალ-დემოკრატების პროტესტი და ზიზღის წერილემა, სოციალ-დემოკრატი ფოთელ ქათურელ მუშების წინააღმდეგ.

ეს მუშები თავისი პირადი ღირსებით აჩუკრათ დამნაშავე არარის ხოლო



საერთო ცული ხელშეწყობით შეიქმნენ მსხვერპლი და თავისი ამხანაგებისაგან დაუსრულებელი უკმაყოფილება დაიმსახურეს.

თბილისში ცხრას თვრთმეტეტი რამდენიმე ათეული კაცი არჩილ ჯორჯაძის დახმარებით ძალათ შევიჭრით ორგანიზაციაში, ეს ჯგუფი საერთო მუშათა მოძრაობაში, როგორც რევოლუციონერები თითქო ჩაკედა, მაგრამ პარტიის ცხოვრებაში მას თავისებური ისტორია აქვს ამაზედ საჭიროა ცალკე ვილაპარაკოთ.

პარტიას თავისი წრეშიდაც და სხვაგანაც ბევრჯელ გულწრფელათ უთქვამს, ჩვენ მუშათა საკითხში ჩამოვრჩით, მაგრამ ერთი ვისხენით პოლიტიკური გადაგვარებისგანო

ვნახეთ, როგორი იყო ეროვნულ პოლიტიკური მოღვაწეობა ს. ფედსა საქართველოში. ჩვენ ვიცით, რომ მათი პროგრამა ერთად ერთი იყო საქართველოში, რომელიც ბნელ საგანში მოქცეული ერს თავისუფლების გასავალ კარებს უჩვენებდა, როგორ მოხდა, რომ ბნელ საგანში მჯდომმა ერმა საგნიდან გასავალი გზა დაინახა და მას არ გაუგია? აქ ერის გადაგვარებასთან გვაქვს საქმე? არა, ერთი რომ არ გადაგვარებულა იქიდან სიანს, რომ დღევანდელი ეროვნული თავისუფლებას ქართველი ხალხი თავდადებულათ იცის, უკანასკნელ ლუკმა პურიდან სისხლის წვეთამდის. გადაგვარება კი ისეთი სენია, რომ მის განკურნებას საუკუნოები უნდა. ჩვენს ერში, რომ დიდი ყოფილა ეროვნულ თავისუფლებისადმი რწმენა და სიმტკიცე, დღეს არავისთვის საეჭვო არაა. მაშ, ვინ შეუშალა ხელი სოციალისტ-ფედერალისტებს ერთად ერთ ეროვნულ პროგრამას, რომ მისი მატარებელი პარტია გამხდარიყო ერთ მთავარი ეროვნული პარტიათ საქართველოში? ვინც ხალხის ფსიხოლოგიას იცნობს, დაგვეთანხმება იმაში, რომ ხალხში კაბინეტში შემუშავებულ მეცნიერებას და ფილოსოფიას ცხოვრებაში მომხდარ მაგალითთი ეცნობა, სოციალისტ-ფედერალისტებმა ევოლუციური პროგრამა დიდებული დასწერეს, მაგრამ გზა მისი განხორციელებისა მესამოციან წლების მოღვაწეების დატოვებს, სასოწარკვეთილი წუწუნის პრესაში და კულტურული ფუსფუსის ცხოვრებაში.

აქაც ულოლიკობა და რევოლუციონური პრინციპის ღალატი სოციალისტ ფედერალისტთა პარტიის, ომელმაც ერის განსათავისუფლებლად სარეოლიუციო პრაგმა დასწერა და ცხოვრებაშიმიმდროის კულტურულ-მუშაობას არ გასცილდა თუ როგორი უნდა ყოფილიყო იმ დროის კულტურული საქმიანობა, ეს ყველამ იცის, ვინც მომსწრეა ვარანცოვ დაშკოვის რევიმის, ამათა თვითონ დაფასონ იმდროს, ვინც სანდო იყო კულტურით საქმიანობის, ვორონცოვ დაშკოვის სამფლობელოში. ის იმავე დროს შეიძლება ყოფილიყო ერის პოლიტიკური მებაირახტე?

განა არ იცოდა ვარანცოვ დაშკოვის მთავრობამ თუ ვინი ყვნენ სარეოლიუციო პარტიის დამარსებელი საქართველოში? იცოდა და ისიც იცოდა, რომ კულტურული საქმეების მესვეურება იმავე ხალხს ჰქონდა, მაგრამ მას არ აზინებდა ეს გარემოება, იმიტომ რომ კარგათ იცოდა საქართველოში ყველაზედ წესიერი პარტია ეს პარტია იყო და სარეოლიუციო საქმეებზედ აგრე რიგათ არ გაბრიყვდებოდა, ამ მიზეზით მაინც და მაინც არ ეზინოდა სარეოლიუციო პარტიის ვარანცოვ დაშკოვის მთავრობას, აი ფაქტი იმისი, რომ სარეოლიუციო პარტიამ დასტოვა რევოლუციონერობის გზა. რამდენი იყო ისეთი შემთხვევა. ეს სადაც

მთავრობამ და მისმა წარმომადგენლებმა არა შეუღებარია სიმკაცრე გამოიჩინეს მთელი ერის წინაშე. ერთი იმ მოვლენებით დღევანდელ და მთავრს ეძებდა, აქ უნდა შესრულებია ისტორიის დანაკისრი სარეოლიუციო პარტიის, და გამხდარიყო ერის პოლიტიკური მესვეური ნამდვილათ კი, სარეოლიუციო პარტია გარუბლდა თავისი უდიდეს მოვალეობას და სამწუხაროა ჩვენდ თავისი მოვალეობათ წაიწნა ეთქვა, ამ საქმეს მოვალეა ფურადლება მიაქციოს ქართველ თავად ანაურობაში.

აი ღალატი სარეოლიუციო პრინციპის, და მიღება მესამოციან წლების ტაქტიკის. როცა სოხუმში პარნაუთელი გლეხები აყარეს და იქაურმა შერაზმელებმა ქართველი ერის წინააღმდეგ გაილაშქრეს, ტირიფინის ველის საპოლიგანოთ შესყიდეით განზრახვა მთავრობისაგან, ქუთაისში მთავრობის წარმომადგენელთაგან ქართულ გიმნაზიაში შეტაკება, თბილისის პოლიტექნიკუმის ნავთულში გადატანა და სხვა ასეთმა მოვლენამ საერთო ერის შევიწროებამ „გმირებად“ აქცია ისეთი პირები, როგორიცაა ნიკო თავდგირიძე. გენერალ გაბაშვილი და პარტენ გათუა. სად იყო ამდროს ეროვნული სარეოლიუციო პარტია ს. ფ. პის? ბრესით წუწუნებდა ისე რომ არცთე სტრიქონს არ გაათეთრებდა იმდროის ფრთხილი ცენზორი, რევოლუციონური პარტია იმედიდ შემთხვევების წინაშე შეგუებული მორიდებული პრესით, კი არ დაკმაყოფილებოდა, მსხვერპლს გაიღებდა, რათაც ერს მისცემდა ეროვნულ პოლიტიკურ აღზრდას და პარტიას გაზრდიდა, რევოლუციონერობა პარტია მოიქცეოდა განა ისე, როგორც მოიქცა არჩილ ჯორჯაძის დასაფლავებაზე. პარტიას მოვუკვდა ბუმბერაზი პიროვნება, ქართველ ერს პოლიტიკური თავისუფლების გმირი. იმდღეს ისტორიას კარნახს ყველანი გრძობდა, რალაც უნდა მომხდარიყო ისეთი, რომელიც საპატო ადგილს დაიკებდა ქართველი ერის პოლიტიკური ბრძოლის ისტორიაში, არჩილის თავგანწირულ შრომას აქ უნდა მოეხდინა მობილიზაცია საუკეთესო მამულიშვილთა, მათში უნდა ამოხეთქილიყო ეროვნული გრძობათა ვულკანი. არჩილი უნდა დასაფლავებულიყო წითელის დროში და მამულიშვილური მჩქეფარე სისხლით, ამისათვის იყო ყოველ გვარი ნიადაგი მზათ, ამ ნიადაგს ცივი წყალი გადასხვს პასტიის ხელმძღვანელებმა, რითაც ერის რევოლიუციურ შემეცნება და პარტიის გაზრდას არჩილთან ერთი ნახევარათ მაინც გაუთხარა საფლავის რად მოხდა ეს? შიშით, იქნებ პარტიის ზოგიერთ ბოლოებს ციხები ამოეყოთ თავი დროებით ცხადია, ასეთი პარტია არამც თუ ერს მისცემდა სარეოლიუციო პოლიტიკურ აღზრდას, ის თავისი პარტია ჯგუფსაც ჩაუკლავდა ყოველ გვარ რევოლიუციონერ აღფრთოვანებას და ჩაუკლა კიდევ, სოციალ დემოკრატების ეროვნულმა პოლიტიკამ დიდძალი ახალგაზრდობა მირეკა სოციალისტ-ფედერალისტთა ბანაკში, მათი შემწეობით ბევრი რამის გაკეთება შეძლებდა ყველა რევოლიუციონური პარტია, მაგრამ პარტიის წყალობით ისე ჩაეცნ და ჩაყვითლდნ, რომ უბრალო წევრები ხთებიან პარტიული ცხოვრების რამდენი დღეგადის, იმდენი იკარგება იმედი, რომ ამ ახალმა ძალამ გადასტეხოს ძველი უვარგისი ტრადიცია და შექმნას ახალი ძალა პარტიული ცხოვრობის თანამედროვე მომენტის შე-

საფერისათ ასეთი იყო პარტიის წარმომადგენლის პირობები და მის განვითარება მოღვაწეობადიდი რევოლუციონერი.

ბეზო ჭელბაქაძე
(შემდეგი იქნება)

განცხადება.

„ამ ბოლო დროს დიდძალი ფოსტის ნიშანი შემოვიდა უცხოეთიდან საქართველოს რესპუბლიკაში და უილიან მათ კერძო პირებზე, ნომინალურ ფასზე იფიქრებ.“

უნდა ყველამ იცოდეს, რომ ფოსტის ნიშანი, როგორც ასეთი, სახელმწიფოსათვის არ წარმოადგენს ისეთს ღირებულებას; როგორც ფულის ნიშნები; ის არის მხოლოდ მაჩვენებელი იმისა, რომ კორესპონდენტმა შემოიტანა ხაზინაში ფასი ფოსტისადმი ამა თუ იმ დავალების შესასრულებლად და უამისოდ-კი ისინი იგივეა უწყებისათვის, რაც გაუზნარებელი „ჩეკები“ მაღაზიისათვის, და თუ ვინიცაბა ეს ნიშნები არ არი თვით უწყების დაწესებულებაში ნაყიდი და მათი ღირებულება შეტანილი არ არის ხაზინაში, სახელმწიფოს ისეთივე ზარალი მოსდის, როგორც მოუვიდოდა მაღაზიის პატრონს ყალბის ან მოპარული ჩეკებით საქონლის გაცემისაგან.

ამისათვის ფოსტა-ტელეგრაფის უწყება ვერ დაუშვებს რომ საქართველოს რესპუბლიკაში იქნენ უცხოეთიდან შემოტანილი სრულიად რუსეთის ფოსტის ნიშნები, იმ მიზეზით, რომ ისინი იხმარებოდნენ ფოსტის კორესპონდენტის ფასგადასახდელად და თუ ვინიცაბა ვინმეს ხელში აღმოაჩენდა იგინი, ნიშნები დაკავებულ იქნებოდა და „მარკების“ გამყიდველნი სათანადო მთავრობისათვის გადაეცემული ჯგეროვან სასჯელში მისაცემად.

სამმართველოს უფროსი მსაქმის მწარმოებლის მივიერ მს

პარლამენტარული და ადგილობრივი თვითმმართველობა.

სულ რამდენიმე დღეც და საქართველოს დამფუძნებელი კრება დაიწყებს მოქმედებას. ბევრი პოლიტიკური მოღვაწე იფიქრებს რომ ამით რევოლუცია დამთავრდა. საყოველთაო სისტემით არჩეული დამფუძნებელი კრება ხალხის სურვილების სრული გამოხატველი იქნება და როგორც ასეთი პარლამენტარული გზით გააკეთებს და დააკანონებს ყველაფერს, რაც კი მშრომელი ხალხისთვის საჭიროა—იფიქრებს ყველა, პირველი შეხედვით შეიძლება ასე ეჩვენათ; მითუმეტეს რომ დამფუძნებელ კრებაში დეპუტატების უდიდესი უმრევლესობა სოციალისტური ლაგერიდან იქნებიან მაგრამ საქმის კეთილდღეობისათვის ეს საქმარისი არ არის, მშრომელი მასის ინტერესების უზრუნველსაყოფად საჭიროა მართვა-გამგეობა თითქმის ყველა წყობილების დროს გარდა სოციალისტურისა ბურჟუაზიულ ელემენტებს დიდი ადგილი უჭირავთ. მათი როლი უფრო იზრდება, რამდენადაც მართვა გამგეობა მშორდება დაბალს თვითმმართველ ერთეულებს და უმაღლეს ერთეულზედ გადადის. ხოლო ცენტრალურ სახელმწიფოებრივ დაწესებულებებში კი ბურჟუაზიულ ელემენტების როლი თავის მაქსიმუმამდე აღის.

პარლამენტარული მუშაობის დროსაც ესავე სურათი ხდება. დღევანდელ პირობებში, როგორც უნდა დემოკრატიული შემადგენლობის იყოს პარლამენტი, იგი მაინც ბურჟუაზიის დიდი გავლენის ქვეშ იქნება. თვით პარლამენტშიაც ბურჟუაზიულ ელემენტებს თვალსაჩინო ადგილი ეჭირებათ. ეს კი ხელს შეუშლის, რომ მშრომელი მასის დაკმაყოფილებაზედ ფართოდ ილაპარაკონ დეპუტატებმა. ჩვენ გვჯერა, რომ პარლამენტარული რეჟიმი პოლიტიკურ თავისუფლების გარანტიად მოხდება. პარლამენტი შესძლებს ისიც თუ უკიდურესი შემარცხენე ელემენტები ძალას დაატანენ, დემოკრატიული ხასიათის რეფორმები განახორციელოს. ხოლო პარლამენტი უძლური იქნება როცა სოციალურ ახალი წყობილების დამყარებას მოაკიდებს ხელს.

ამისათვის მმართველობის ფუნქციები უნდა განაწილდეს თვითმმართველობის ორგანოების და ცენტრალურ ორგანოებს შორის ისე, რომ ფუნქციათა უმრავლესობა თავმოყრილი უნდა იყოს დაბალს თვითმმართველობათა ერთეულებში; ზევზევით თანდისთან უნდა ცოტადებოდეს და ცენტრალურ ორგანოებში მინიმუმზედ დავიდეს. რომ მშრომელი ელემენტის გავლენა თვალსაჩინო იყოს წერილ თვითმმართველობათა ერთეულებში ამისათვის ეს უკანასკნელნი უნდა აშენებულნი იყვნენ წმინდა ხალხისურ საფუძველზედ და თანაც სრული დამოუკიდებელი ცენტრალურ სახელმწიფო ძალისაგან. რამდენადაც შეტე დემოკრატიულ ნიადაგზედ იქნება მიწყობილი ეს ორგანოები, იმდენად უნაკლულად გამოიყვანდება მათში ხალხის ნება იმდენად ახლო იქნებიან იგინი ხალხის მდგომარეობასთან. აქედან გამომდინარეობს საჭიროება, რომ სახელმწიფო ფართო დეცენტრალისტურ პრინციპზედ მოეწყოს. აბსოლიუტიზმის დროს ხალხის ნება არაფერში არ სჩანს. რესპუბლიკაში, სადაც კანონმდებლობითი ორგანოები აშენებულა საყოველთაო საარჩევნო სისტემაზედ, სადაც არის პროპორციული წარმომადგენლობა და სწორი საყოველთაო რეფერენდუმი, იქ ხალხის ნების გამოხატვა უფრო სინამდვილესთან ახლოა. თანამედროვე რესპუბლიკები უფრო პოლიტიკური ხასიათისანი არიან, რისთვისაც იგინი ცოტათი თუ ბევრად ჩამოუყალიბებელი სახელმწიფოებრივი ფორმის მატარებელნი არიან, უმაღლესი გამოხატულება ხალხის ნებისა შეიძლება მხოლოდ სოციალისტურ საზოგადოებაში, სადაც პოლიტიკური და ეკონომიური უფლებები ყველასი გათანაწილებული არის. სოციალისტურ საზოგადოების შექმამდე კი დემოკრატიზმის პრინციპი ყველა დაწესებულებებში მაქსიმუმამდე უნდა იყოს აყვანილი. ჩვენი მიზანია რაც დეცენტრალისტური იყოს საქართველოს წესწყობილება დღევანდელი საერობო თვითმმართველობები არ გვაძლევს სახელმწიფოს იდეალურ სახის გარეგულ ფორმასაც კი. საერობო თვითმმართველობები ადგილობრივი დამოუკიდებელი ერთეულები კი არ არის, უფრო ცენტრალურ ორგანოების ფილიალური განყოფილებები არიან. საერთოდ ადგილობრივი ორგანოები ორნაირად შეიძლება მოქმედებდნენ, ან ცენტრის განკარგულების თანახმად, ან დამოუკიდებელი. თავის მიხედვით, პირველ შემთხვევაში მართვაგამგეობა იქნება

ცენტრალისტური, მეორე შემთხვევაში კი დამამწყვეტი მნიშვნელობა ადგილობრივ მართველობის საქმეებში ენიჭებათ იმ დაწესებულებებს, რომლის თანამდებობის პირებმა არც იციან ადგილობრივი პირობები, არ გრძნობენ ადგილობრივ საჭიროებებს და ამა თუ იმ კანონის ცხოვრებაში გატარებას ორგანიზულად კი არ აწარმოებენ, არამედ ძალით და მეხანიკურად; ბ) ცენტრიდან მოწერილი ზომები ხშირად ადგილობრივ შეუფერებელი და გამოუსადეგარნი არიან; გ) პირადი შემადგენლობა ადგილობრივ ორგანოებისა უცხონი არიან ადგილობრივ ინტერესების; დ) ცენტრალისტურ მმართველობას ყოველთვის თან სდევს ფორმალში, ქვეყნის ცალკე უწყების მიხედვით მესანიკურდ დანაწილება და სინამდვილის მთელი სირთულის შესწავლებლობა. რამდენად რთულდება სამმართველო ორგანოების ფუნქციები, რამდენად მათი დანიშნულება ფართოვდება, რამდენად ცხოვრების სხვა და სხვა მხარეები მეტად ემეზიან ადმინისტრაციულ მოქმედების წრეში, იმდენად მავნე ხდება ცენტრალიზმი ხალხისათვის.

ადმინისტრაციული მიზნები კი უკეთესად სრულდებიან დეცენტრალისტური გზით, თუ ამ დეცენტრალიზაციას ხალხისურ საფუძველებზედ დამყარებული თვითმმართველობითი ფორმა აქვს. მაშასადამე მშრომელი მასის ეკონომიური და პოლიტიკური კეთილდღეობისთვის საჭიროა ადგილობრივი ფართო ხალხისური თვითმმართველობა, ხოლო თვითმმართველობათა დემოკრატიზაცია თავის რიგად თხოულობს საკანონმდებლო ორგანოთა დემოკრატიზაციას.

საქართველოს დამფუძნებელ კრებას პირველ რიგში სწორედ ასეთ თვითმმართველობათა ორგანოების მიწყობაზედ მოუხდება ლაპარაკი. ჩვენში საერობო თვითმმართველობები სულ ახალი დაწესებულებანი არიან: ამ დავაში არც ტრადიცია გვაქს და ზოგიერთ შემთხვევაში არც ცოდნა. საქართველოს სახელმწიფოებრივ ცხოვრებაში ეს სულ ახალი ფაქტორია რომელსაც ჯგეროვანი ყურადღების მიქცევა უნდა. და სწორედ ამ მხრივ უნდა იყოს დამფუძნებელ კრების ყურადღებაც მიქცეული. ჩვენი საერობო თვითმმართველობები თავის მოქმედებაში ხშირად ცენტრისკენ იქილებიან იგინი ცენტრისგან ერთგვარ დამოკიდებულებაში ჰგრძნობენ თავის თავს. საქართველო კი ბუნებით ისეთი ქვეყანაა და გეოგრაფიული მდებარეობაც ისეთი აქვს რომ ეს უნდა იყოს სახელმწიფო მმართველობის დეცენტრალისტური ფორმით. მთელი ტერიტორია ზღალი მთებით დასერილი ხელს უწყობს პროვინციებისა შეკავშირებულნი არიან საზოგადო ინტერესებით, რომელნიც ერთად ცხოვრების და მსხვერპლი განწყობილებით გამოიხატება. ან და ასეთ



პროვინციაში თვითმართვლობით გრ-
თელის შექმნა არამც თუ მიზანშე-
წონილია ჩვენი ცხოვრებისათვის,
აუცილებელიც არის ყველა ამ მო-
საზრებით დამუშავებულმა კრებამ ფარ-
თე ყურადღება უნდა მიექცის პრო-
ვინციის თვითმართვლობათა ცხოვ-
რებას და სახელმწიფოში დეცენტრა-
ლისტური პრინციპი აღიაროს. ეს
საკითხი უკვე დღიურ საკითხად არის
გადაქცეული და მის დროით გადა-
წყვეტას გვიძულებს საქართველოს
პოლიტიკური და ეკონომიკური კრი-
ზისი რომელსაც დღითი დღე აზ-
რუბრიან და ქვეყნისთვის საშიშვლო
ხასიათს ღებულობენ

როლანდი.

კავშირების მსვლელობა

დღეს ჩვენ ვიმყოფებით სოციალის-
ტურ რევოლუციის პროცესი მსვლე-
ლობის ხანაში, ჩვენ ვხედავთ რომ
სოციალისტური მოძრაობა ემზადება
ამერიკის პროლეტარიატს. აგრეთვე
საფრანგეთშიც ირანშიც მშრომელი
შუშები ბურჟუაზიულ წრეებში წინაა-
ღმდეგ და მე ვფიქრობ, რომ ახლო
შომაველში დადგება მომენტი, რო-
დესაც ეს უკაყოფილება მშრომელი
შუშებისა, სამუდამოდ დასცემს ბურ-
ჟუაზიულ ბატონობას მთელ მსოფ-
ლიში. მაგრამ მშრომელი მასის წი-
ნაღმდეგ ირანშიც შავი რეაქციის
ბატონები, მათ ემინიანთ, რომ არ
მოეღოს სოციალისტური რევოლუ-
ცია მთელ მსოფლიოს და შიშობენ,
რომ ამით მათ არ დაკარგონ ქვეყნის
შესაბამება. შეგნებული რეაქციონე-
რები ეშმაკურად იქცევიან, ისინი
ირანშიც ჯერ ერთ სახელმწიფოს
პროლეტარიატის წინააღმდეგ, და რო-
დესაც მას დამარცხებენ მერე მიყე-
ვიან სხვა სახელმწიფოს პროლეტარ-
იატის წინააღმდეგ და ასე ცალ ცა-
ლკე პროლეტარიატის დამარცხებას და
ამითანა ხერხით ფეოდალურ ჩაპრონ
სოციალისტური რევოლუცია. აი
ასეთია, შავ რეაქციონერების სული-
კვეთება დღეს, მათ უკვე გადასდგეს
შავი რეაქციის ნაბიჯები რუსეთში,
დღევანდელი გერმანიის ბოლშევიკებს, იგი
ცალკეობით და მახვილით უმასპინძლ-
დება რუსეთის პროლეტარიატს, იგი
საბოჭს რევოლუციონერ ნასახს, სა-
დაც იგი თავის ბილწ ფეხს დააბჯი-
ნებს. ევროპის ბურჟუაზია ემზადება
მათ ფულით და იარაღით. დეკანს
შოსვენებას არ აძლევს ბოლშევიკების
ბატონება რუსეთში. შავი რეაქციო-
ნერები გრძნობენ, რომ დადგა მათი
საბედისწერო ფაზი, ევროპის რეაქცი-
ონერებს სურთ, რომ დამარცხონ
რუსეთის პროლეტარიატი, და ამით
იმათ გონიანთ, რომ გულს გაუტეხა-
ვენ ევროპის პროლეტარიატს. და სც-
დილობენ ჩააქრონ ყოველი სოცია-
ლისტური მოძრაობა, სადაც კი იგი
თავს წამოაყობს. მაგრამ ჩვენ და საბე-
დნიეროდ ეს ასე არ ხდება, რევო-
ლუციონერები პროლეტარიატში
იქა იქ ევროპის სახელმწიფოებში თა-
ვისა ყოველ ბურჟუაზიის წინააღმდეგ და
ჩვენი წმიდა მოვალეობაა, რომ ზურ-
გი გაუმავროთ მსოფლიო პროლეტარ-
იატს, და შევებრლოდ მათ, ვინც
თავის ბინძურ ხელებით შეეცდება
სოციალისტურ დროშის შელახვას.
ჩვენთვის, მშრომელ მუშებისთვის სა-
ჭიროა, რომ მსოფლიოს პროლეტარ-
იატმა გაუძღოს შავ რეაქციას, შა-
ნამდინ, სანამდინ სოციალისტური
მოძრაობა მიიღებს უფრო ფართო
ხასიათს და ამის ნაშნებს ჩვენ დღეს
ვამჩნევთ.

ევროპის ბურჟუაზიულ საბელმწი-
ფოებში, სადაც რევოლუციონერები
პროლეტარიატი ირანშიც ბურჟუაზიის
წინააღმდეგ.

ახალი ამბავი.

უკანასკნელი ამბები: ახალი-
სის აღება. ჩვენს ჯარს ახალციხე
აიღო და წინ მიიწევა.

კომუნისტთა კონფერენცია.
ქოსკოვში დღიური მთელი კვი-
რის კომუნისტთა კონფერენცია.

ამხ. მაშვრალ მოწადებით საუ-
რადღებოდ. კრება რომელიც აუ-
ღელს დანიშნული ქალთა მე 7 გიმ-
ნაზიაში სხვა და სხვა მიზნების გა-
მო გადიდო.

დამუშავებული კრება

7 მარტს პარლამენტის პრეზიდი-
უმის სხდომაზე დადგინდა იქნა:
დამუშავებული კრება გაიხსნას მარ-
ტის 12 სასახლეში, დღის 12 საათ-
ზე. დღის წესრიგი: დამუშავებულ
კრებას ხსნის დამუშავებულ კრების
წევრებს უზუესი. არჩევა თავმჯდო-
მარე რომელიც აცხადებს საქართვე-
ლოს დამოუკიდებლობას აქტს. მას-
ზე ხელს მოაწერენ დამუ. კრების
წევრები. არაერთად კერძო სიტყვე-
ბი და მილოცვები არ უნდა იქნენ
წარმოთქმული.

სახალხო უნივერსიტეტი. სახა-
ლობა უნივერსიტეტის ქართულ სექ-
ციის შუშობა თანდათან ფართო ბა-
სიათს ღებულობს, მის კიდევ შეიძი-
ნა ერთი რაიონი. კვირას 9 მარტს
საღამოს 8 საათზე ჩუღურეთის ქაი-
რში, მეორე კომერციულ სასწავ-
ლებელში მოხდება სახალხო უნივე-
რსიტეტის მესამე ქართული მანკა-
ფილეს გახსნა დასაწყისთვის ლექ-
ციებს წაიკითხავენ 1) სერგო ეორ-
ულიანი 2) საქართველოს მწეოლო-
ბის ისტორიაზე 3) ექ. ტურიაშ-
ვილი გიგინაზე სასურველი განკუ-
ფილეს გაიხსნას ლექტორთა.
კოლეგიაც დაესწროს.

წარმომადგენლის დანიშნა. სომ-
ხეთის რესპუბლიკის დიპლომატიურ
წარმომადგენლად საქართველოს მთა-
რობასთან დაინაშნა ლ. გ. ევანგუ-
ლოვი.

ღია ბარათი ბატონ აკაკი შაბაგას!

ბატონო აკაკი! პირველ დაახლო-
ვებიდან ჩვენი დამოკიდებულება მე-
გობრული შეიქნა და თანდათან
უახლოვდებოდით ერთმანეთს უნდა.
სიმაღლე ვსთქვა, ხანდისხან ექვი
გამიზნებდა გულში: აკაკის და ჩე-
მი ამხანაგობა, მართლა თანასწორი
მეგობრულია თუ, ინტელიგენტუ-
რათ შეხვედრული, ბატონმწიფი.
ყოველთვის ასეთი გრძნობა შეუფე-
რებლათ მიმანდა და დამეგობა, ეხ-
სნილი იმ გარემოებით, რაც სხვა
პარტიულ ამხანაგთან განიცდიდა.
თქვენი მეგობრობა მწამდა და უკა-
ნასკნელი თქვენი სიტყვები რამდენ-
იმე დღის წინათ ცოცხლად წინ
მიდგას. ჩვენ იდგურათ რაც უნდა
დავცდეთ ერთი მეორეს მიანც განუ-
შორებელი მეგობრები უნდა ვიყო-
თო. ესლა თქვენ გეკითხებით, რო-
გორა ყოფილა ჩვენი მეგობრები?
რომელი წერილობით საბუთზედ და-
პარაკობენ თქვენი ამხანაგები? მე
წინადადება ვიძლევა ეს ბარათი.
რომელიც მე მეგობრულათ მოგწე-
რეთ და თქვენ ამხანაგები საბუთს
ეძახიან, დაბეჭდეთ ფაქსილიგ-
ტაგრაფიული სურათით თავიდან ბო-
ლომღი დღიდან ჩემთვის უბრალო
ბჭვი რწმენათ დაჩებო, როგორი
შესაძლებელია მეგობრობა სოც-ფე-
დერალისტ ინტელიგენტსა და მუ-
შის შორის.

ყოფილი მეგობარი ბეზო

კომუნისტა სოციალიზმი

საერთო კრებაზე.
32 თებერვალს ს. ფ. ადგილობ-
რად კლუბში დანიშნული იყო სოც-
ფედერალისტ მოწადებით საერთო კრე-
ბა. ამ კრებას უნდა დასწრებოდა
ხსენებულ ორგანიზაციის ყველა მო-
სწავლენი, განურჩევლად ფრაქციისა
(მემარცხენე, მემარჯვენე).
კრების წესრიგში იყო ჩვენი ამ-
ხანაგი მოწადით მოხსენება, რომლის
მიზანა იყო მემარცხენე სოც. ფედ-
რალისტ შაშვრალთა პარტიის ხონის
მოწადით ორგანიზაციის დაარსება.
სამწუხაროდ, კრებას დაესწრო მხო-
ლოდ 10 % წევრებისა. ზოგიერთ
მემარჯვენეს სურვილი იყო მოხსე-
ნება ყოფილიყო წაკითხული; მაგ-
რამ, ვინაიდან ჩვენი სურვილი იყო
შეძლების და გვარად გადაგვეშალა
უფრო შრავალირცხოვან კრებისათ-
ვის „შაშვრალთა“ ორგანიზაციის
დაარსების მიზნები, წინადადება
შევიტანეთ კრება გადაგველა შემდე-
გისათვის. მცირე ყოყმანის შემდეგ
მოწინააღმდეგენიც მხარს უჭერენ ამ
წინადადებას. ამის შემდეგ უკვე იმა-
რთება საუბარო კრების დღის დანი-
შენის გარემო.

უნდა აღვნიშნო, რომ ამ კრება-
ზე არა საკადრისად მოიქცა ერთი
მემარჯვენეთაგანი, რომელმაც ანა-
რში მოუცემლად წამოიხრალა შემ-
დეგა: „შაშვრალთა“ არივ-დარეის
ჩვენი საქმე, მოწადითაში არ უნდა
ქონდეს ადგილი მაშვრალთა. სა-
კვირველი ფრაზა!!! ნუ თუ ამის
მოქმედს სჯერა ამ წინადადების აზ-
რი? და თუ სჯერა, ნუ თუ მოსწავ-
ლე ახალგაზრდობაში, ამ საზოგადო-
ების შევირცხლ და მჩქეფარე ნაწილ-
ში იდგოდა არ უნდა ქონდეს მემ-
არცხენობა?

მიკვირს, როდესაც ამას ამბობს
ის ადამიანი, რომელსაც არა ერთ-
ხელ უთქვამს ჩემთვის: „მე უკლე-
რეს მემარცხენე ვარო“ ხოლო მა-
შინ, როცა მემარცხენებმა ცალკე
პარტია დაარსეს, მან შითხრა: „მე
მემარცხენე ვარ, მაგრამ ოპოზიციის
ზოგიერთ წევრს ძველ პოზიციაში
გხედავ და არ ვიცი როგორ მოვიქ-
ცე, მემარცხენეთ დავრჩები, ხოლო
ძველ პარტიაში ვიქნებიო“ საშინ-
ლად ცდება ის ადამიანი, რომელიც
კიდევ სხვა ოპოზიციონერ ჯგუფს
ეძებს ფედ. პარტიაში.

წარმოუდგენელია რომელიმე პარ-
ტიაში იმდენი მემარცხენე ჯგუფი
არსებობდეს, რამდენი მოაპოზიცი-
ონერე პარტიაში.

თუმცა ერთი შთაბანი ამბობს:
„ოპოზიციის შემქნელი მე ვარ, და
რაც კი მუშებს არ გავცევ, სჩანს,
მთელი ოპოზიცია იქა აქა ვართო,“
მაგრამ „ამაში წსაშართლიანად იქვი
გვეპარება. მართალია, ეს პირი და
სხვები თითქმის ოპოზიციაში იყვნენ
მაგრამ იმათ წინ გაუსწრო იმ მუშა-
თა ჯგუფმა, რომელიც მათ ზურგს
უმაგრებდა და დროზე აფორიალა წი-
თელი დროშა, რომელზედ სწერია:
„გაუმარჯოს მშრომელთა საერთო
კავშირს. გაუმარჯოს მშრომელთა
სრული განთავისუფლებას, — სოცია-
ლიზმს“.
და ჩვენ გვწამს, რომ ის ადამიანი,
რომელსაც პარტიაში გული შესტ-
კივა ჩაგრულ-მაშვრალთა ინტერესე-
ბისათვის, მყისვე ჩაერცხება იმ რა-
შში, რომელიც სდგას ნამდვილ რე-
ვოლუციონერ დროშის ქვეშ, რა-
დგან ეს დროშა დაკორიანებულ
ხელებითაა ამართული.

ენახოთ, ახლო მომავალში რას
ატყვის ხონის მოსწავლე სახალ-გაზ-
რდობა, ენახოთ, როგორ გაიძა-
ბილს გამოიწვევს შათში ამ ნამდვილ
მუშურ პარტიის ორგანიზაციის და-
არსება.

აკაკი შიტიანი.

*) პარტიის აგანგარი, ჯარა და
აქა ზუთი მემარცხენე პიროვნება. ი. ჩ.

სოციალ-დემოკრატიული ხელკეზი

გველმა ტყავი თუმცა გამოიყვალა
მაგრამ გული კი უცვლელი დარჩაო.
ასევე ითქმის ძველი წესწავილების
მიერ ნაანდერძე გახრწილ ჩინოვ-
ნიკებზედაც, რომლებმაც დღეს ჩვენს
დაწესებულებებში მოიკალათეს. ძლი-
ერ კუდი სანდობია ის პირები, რომ-
ლებიც თავის ცხოვრებას დღეს
მეველ ბიუროკრატთა ჯიბებში ალა-
ძებდენ, მექრთამეობდენ და ვაძივე-
რობდენ. ადამიანის ძველი სისხლის
მწოველები არსებითად დღესაც ამა-
სვე ჩაღიან რასაც წინდ. ახალი გა-
ნსხვავება მის პიროვნების გასტეა-
კება გაკეთილშობილებაში არაფერი
შემიტბნია. იგი ე. ი. ძველი მოხე-
ლუ „ყვითელ ფოლაქიანი ჩინოვნი-
კი“ იგივე დარჩა. და თუ ვინმემდ
უნდა შევიტანოთ ექვი, ეს ექვი პი-
რველ ყოვლისა ძველ მოხელეებს
წინააღმდეგ უნდა იქნეს მიმართული
ვინაიდან მათში შესაძლო არ ყოფი-
ლია, რომ ხელოვნურათ შეიქმნეს და
გამომუშავდეს ადამიანი პარტიისანი
და სინდისიერი, რადგან თურმე
„მსუნაგობას“ თუ ერთხელ დაეჭია
ადამიანი ის ამ ჩვეულებას ვერას-
დროს ვერ მოიშლის. ამის და მიხე-
დით თუ ვიმსჯელებთ, ჩვენ შეე-
ცდით როდესაც ძველ მოხელეებს
წაოვასკუბეთ საპასუხისმგებლო იდ-
გილებზედ. საქმისათვის ეს დიდი
საზარალოა და ზიანის მოტანის მეტი
არაფერი შეუძლია, ვინაიდან მათ გ-
რეცხილი ხელობა მექრთამეობა დღე-
საც გუშინდებურათ გაუწვდიათ მარ-
ცხენა ხელი და მოიქცევათ სტუ-
რის ერთსა და მეორე შეუგნებელ-
ელმენტს ჩვენი საზოგადოებისა სეი-
თომც და სასყიდელს საქმის გაკეთე-
ბისათვის. დანაშაული იმდენათ მიუ-
ტოვებელი და შეუწყნარებელია, რომ
ასეთი პიროვნება რომელიც კი შე-
ნიშნული იქნება ამ საქმეში უნდა აუ-
ცილებლათ გაძევებულ იქნეს სამსა-
ხურიდან, საქვეყნოთ გამოცხადებუ-
ლი და გამოხმურებული იქნეს მისი
შავი საქმეები, რომ შემდგომ სამსა-
ხურში შესვლისთვის ყველგან დაე-
კრტოს გზა, როგორც რეაქციონერს
და პნელს ხელშემშლელ ძალის ჩვე-
ნი ცხოვრების მოგვარების საქმეში.
თუ ჩვენ ასეთ სასტიკ ზომებს არ მი-
ვიღებთ, ამით დიდ ზიანს მოუტანთ
ჩვენს სადამშენებლო პოლიტიკას; ვი-
ნაიდან ნათქვამია: „ხარი ხართან რომ
დაბა ან ზნეს იცვლის ან ფერსაო“
ისე რომ ჩვენ ძველმა მოხელეე-
ბმა თავიანთი უზნეო მოქცევით ჩი-
კი მოსცხეს და შერყვნეს ბევრი სუ-
სტინების ადამიანი, რომელთაც ში-
რათ უხდებოდათ მათთან მეგობრული
კავშირის დაკავება. და რომ ეს სენი
არ გავრცელდეს ამისათვის საჭიროა
სასტიკი კონტროლი შეკითხვების
ამა თუ იმ დაწესებულებაში, ხოლო
შეკითხვაში საპასუხო მონაწილეობის

უფლები უნდა ქონდეს ყველა მო-
ხელეს დაწესებულ საქმის შესახებ
გამგებლად ჩვენს ხელში ჩაიგდოს
ლემდის და დიდი ყურადღებითაც
უნდა იქნეს მიღებული ბარდლები
ამა თუ იმ საეჭვო პიროვნების შესა-
ხებ თუ ეს ეს საწინააღმდეგო ბრალ-
დებანი სათანადოთ იქნება დასაბუთე-
ბული შათ მიერ. რომ ამგვარი ზო-
მებით აღმოჩენილი და გასამართლე-
ბული იქნეს დაშინაშე და მაღალატე-
ნი ჩვენი ქვეყნის.

ი. ანდელიაძე

ჩვენს პარტიში

დღეს საღამოს 8-ს სათზე შესდგე-
ბა ჩვეულებრივი საერთო კრება, მო-
ხსენებას წაიკითხავს ამხ. ალექსანდ-
რე წერეთელი, კრება შესდგება მუ-
შათა კლუბში მუშტიდის ქ. № 15.

6 მარტს შესდგა ამხ. შალ. ჭუმ-
ბურიძეს თავმჯდომარეობით სახალგა-
ზა საქმე მემარცხენე სოც. ფედერალისტ-
თა მამრალთა საერთო კრება. კრებამ
განიხილა სხვა და სხვა საორგანიზაციო
საკითხები და დასასრულ არჩეული
იქნასამა კაცისაგან მამრ-ლთა ახალ-
გაზდათა კომიტეტი.

პროვინციულ სახალგაზრდო მამა-
რცხენე სოც. ფედერალისტთა მამ-
ვრალთა საყურადღებოთ. ახლოდ არჩე-
ულ-მემარცხენე სოც. ფედერალისტთა
ახალგაზრდათა თბილისის კომიტეტი გა-
ზაფხულს დაარსოთ იდგილობრივ ორ-
განიზაციებთან ცნობები მოგვაწოდოთ
შემდეგ მისამართით: ახალი ნაკადის
რედაქცია.

ახალგაზდათა კომიტეტი.
მთავარ კომიტეტის კრება. მთა-
ვარ კომიტეტის კრება კვირაში
ორჯერ მოხდება: სამშაბათობით და
პარასკეობით.

ჩვენი ფოსტა.

სამტკედიაში ამხ. სერგო ბაბუაძეს.
გაზეთებს გიგზავნით ცხოვრების შე-
სახებ.

წალენჯიხა. იაკობ შანავას. მივი-
დეთ თქვენ სასამოვნო დადგენილება.
სალამი შენ. ამხანაგო, და ყველა
ამხანაგს;

ხონი. სამსწავლელო სემინარია.
ამხ. ირაკლი ჩატაიას. თქვენი წერი-
ლი აბეჭდება. ხშირად მოგვაწოდეთ
წერილები.

ჩედაქცია.

პროვინციის ამხანაგების სა-
ურადღებოდ. გახეთ „ახალი
ნაკადის“ ანგარიშები დროზედ
ჩაგვაბარონ. „ახალი ნაკადის“
კანტარა. მისამართი თბილი-
სი სასახლის ქ. № 3 „ახა-
ლი ნაკადის“ რედაქციას.

ჩედაქცია-გამომცემელი.
საჩედაქცია-კოლეგია.

სურათების გამაღიებელი სამხატვრო ატელი
„საქართველო“
დიანოზ ბეს. კიკნაველიძე
ადიდებს ფოტოგრაფიულ სურათებს
და ასრულებს ეოგელგარ სამხატვრო საქმეს სუფადა
დროზე და ზირიანად
მისამართი: 1 თბილისში მეტბრე კომისარიატი თავისუფლების
(სამოვლონი) ქუჩის № 1. — 2) ეკატერინეს ქუჩის № 4-ა-ბ-შ. მაღ.
კანალიზაცია